

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXI., číslo 18

29. 9. 2024 / neprodejné

Z OBSAHU	Misie otce Kolbeho	05
	Na ramenou velkých	12
	Upřímný dialog namísto prázdné sebe prezentace	15

Foto: Lenka Pecharova / Člověk a Víra

Příklad a přímluva svatého Václava

Draží čtenáři Monitoru,

byl jsem požádán, abych pro vás připravil úvodní slovo ke svátku svatého Václava a zároveň k oslavě dvacátého výročí tohoto časopisu.

Svatý Václav byl na počátku tohoto časopisu, ale ne pouze ve smyslu chvíle vydání prvního čísla. On je jakoby jedním z principů tohoto časopisu. Jeho příklad i přímluva vede nejen tento časopis, ale náš národ i každého z nás.

Jaký úkol svatý Václav měl svěřen a jak jej zastával? Vládu mu svěřila tehdy rodová rada, ale díky výchově u své babičky svaté Ludmily a vzdělání od kněží poznal, že úkol řídit národ mu svěřil sám Bůh a především jemu bude odpovědný. Už zde si máme brát od něho příklad. Jsme vždy na prvním místě odpovědni

Bohu, zvláště za náš vlastní život. Tam to vždy začíná. Svatý Václav se horlivě účastnil mše svaté. Víno a chléb připravoval již od sklizení plodin. Konal skutky milosrdenství a zbožnosti, často potají a v noci. Protože věděl, že jeho zbožnost nemají lidé vidět pouze na něm, ale cítit na sobě a chválit za to Boha. Ani zbožný život nežijeme pro sebe, ale pro druhé, aby též mohli být u Boha.

Náš svatý kněz také – jako my dnes – viděl úpadek v zemi, odbojnou šlechtu, mravní zkaženost a pohanství. Nenadával, ale užíval prostředky, které měl k dispozici. Znal svou odpovědnost, že jako panovník musí konat více, ale také v mírnosti. Zasadil se v zemi o kulturní a mravní povznesení díky šíření evangelia. Protože ctil zásady spravedlnosti na

základě křesťanské víry, a proto odpouštěl též odbojně šlechtě, probouzela se vůči němu opozice i z řad nejbližších. Nezalekl se a pokračoval v jednání podle Boha. Také my máme využít všechny dostupné prostředky k nápravě špatností v naší společnosti, nesmíme se zaleknout, že je toho více, než je v našich silách, a že nám kladou překážky i ti blízcí. Svatý Václav vytrval rovněž ve chvíli, když ho vraždili, a odpustil. Vytrvejme s ním a nedejme pod jeho vedením zahynouti našemu národu i celému světu.

Žehná vám

*P. Ing. Ondřej Kapasný
farnost Poříčí nad Sázavou*

S biskupem Vokálem o Eucharistickém kongresu v Ekvádoru

Přinášíme rozhovor s biskupem Janem Vokálem, který byl delegátem na mezinárodním eucharistickém kongresu v Ekvádoru v Quitu od 8. do 15. září 2024.

Jakého programu jste se na eucharistickém kongresu účastnil?

Jako delegát jsem měl možnost zúčastnit se většiny akcí týdenního kongresu, z časových důvodů jsem vynechal pouze předcházející teologické symposium. Při zahajovací mši svatě v hlavním městě Quitu, které předsedal místní arcibiskup Mons. Alfredo Jose Espinosa Mateus, zazněl videopozdrav svatého otce Františka. Při této slavnostní bohoslužbě 1.700 dětí z Quita přijalo první svatě přijímání.

Závěrečnou mši sv. celebrouval papežský delegát, kardinál Porras Cardozo z Venezuely. Během týdne začínal denní program ranní bohoslužbou, následovaly katecheze a diskuze u kulatého stolu. Na bohatém programu se podíleli kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice, ale ve stejné míře také mládež, rodiny či umělci. Všechny složky církve byly zastoupeny rovnoměrně, a to včetně dětí.

Každý den přinášel nová témata, ale společnou myšlenkou bylo motto kongresu „Bratrstvím k uzdravení světa“. I papež František ve svém pozdravu zdůraznil, že eucharistie není individuální záležitost, ale probouzí v nás touhu po bratrství. Tomu byl uzpůsoben i program kongresu, každý den jsme slyšeli mnoho osobních svědectví víry. Spolu s ostatními delegáty jsem se mohl zúčastnit setkání s primátorem hlavního města, besedy s vikářem Svatého otce, kardinálem Maurem Gambettim, či krásné večerní bohoslužby v historickém centru, které patří ke světovému kulturnímu dědictví UNESCO. Velmi mne oslovilo nadšení stovek organizátorů a dobrovolníků a přátelská, bratrská atmosféra setkání. Účastníci kongresu hojně využívali možnosti přistoupit ke svátosti smíření, velická kaple byla denně přeplněná při adoraci před vystavenou Nejsvětější Svátostí. V sobotu odpoledne se konala mše svatá na hlavním náměstí, pojmenovaném po svatém Františkovi, s následným procesím do nedaleké národní baziliky, kam

průvod se svíčkami, po více než dvou hodinách dorazil za tmy. Desetitisíce poutníků tak prožily chvíle velké duchovní usebranosti, zbožnosti a pokoje. Mnozí lidé plakali dojetím, a přitom poklekali na ulici před Nejsvětějším.

Které prožitky pro Vás byly zvláště zajímavé nebo přínosné?

V bohatém programu mne oslovil například projev kontemplativní sestry Veroniky od Boží Tváře, představené bosých karmelitánek v Quitu. Zdůrazňovala, jak důležité je, aby už i nejmenší děti chodily spolu s rodiči do kostela pozdravit Pána Ježíše ve svatostánku, aby je k tomu rodiče od prvních kroků neustále vedli. Dokládala, že taková zkušenost vede k proměně lidí, stávají se lepšími, snáze nacházejí cestu k překonání těžkostí, častěji myslí na dobro druhých, stávají se požeňnaním pro svět. Ona sama se v 7 letech při prvním svatém přijímání rozhodla, že zasvětil svůj život Bohu v ústraní. Skrze pohled na Ježíše ve svatostánku můžeme opakovaně zažívat nesmírnou Boží lásku. Ta nás promění tak, že ji budeme moci předávat i ve svém okolí. Svět je plný bolesti hlavně proto, že většina lidí Boží lásku doposud nerozpoznala. Ač ji všichni dostáváme, nevyužíváme možnosti, jak ji rozpoznat a prožít. Podobně silných duchovních momentů bylo na kongresu mnoho. Velmi na mě zapůsobilo například to, že si lidé stále chodili ke kněžím a biskupům pro požeňnaní, prosili nás o modlitbu za své blízké, stáli dlouhé fronty před zpovědnicemi či po stovkách plnili již zmíněnou kapli s vystavenou eucharistií.

Jaký význam má pro katolíka ve střední Evropě zaměřit pozornost právě na eucharistii?

Eucharistie má pro nás všechny zásadní důležitost, ať už žijeme kdekoli. Její tajemství je bytostně a nerozlučně spjata s velikonoční obětí Ježíše Krista, tedy s naším vykoupením. Právě eucharistie je ona „smlouva nová a věčná“. Svátostný život církve z této smlouvy vychází a k ní směřuje. V eucharistii nejenže je Bůh přímo a živě přítomen, ale zároveň se nám v ní

nabízí a dává. Je třeba se soustředit na obě tyto roviny. Nejde jen o obdiv k zázraku Boží přítomnosti, ale i o to, zda využíváme jeho nabídku přijmout ho do svého života. Skrze eucharistii nás pozvedá k sobě, díky ní se otevíráme Božím slovu, vzdalujeme se zlu, odevzdáváme se Pánu.

Svět často eucharistii nechápe, na čemž může mít podíl i to, že zřetelně nevidí, jaký pro nás má význam. Proto nesmíme zůstat k eucharistii vlažní, musíme světu ukazovat, čím pro nás je, což je jeden z cílů eucharistických kongresů. Nezapomínejme na to, že poslední večeře začíná tím, že si Kristus kleká před učedníky, aby jim umyl nohy, posloužil jim, projevil jim nekonečnou lásku. A zdůraznil při tom, že jim dává příklad, jak mají jednat i oni. Proto také papež František zdůrazňuje, že eucharistie stojí v samotném centru našeho života, a stejnou pozornost by na ni měli zaměřit nejenom kněží, biskupové či teologové, ale každý křesťan na každém světadílu.

Co se můžeme učit od věřících z jiných zemí, např. právě od Latinoameričanů?

Eucharistické kongresy se konají na různých místech světa nikoliv proto, abychom se seznámili s tamní společenskou situací či kulturními rozdíly, ale abychom především zakusili a prožili zkušenost světové, univerzální Církve. Ta slaví stále stejnou Eucharistii kdekoli na světě. Kolem oltáře prožíváme jednotu církve Kristovy bez ohledu na stát či světadíle. Při takových setkáních si přesto můžeme povšimnou odlišností v přístupu k žité víře či ke spiritualitě. Sám mám za to, že od věřících z Latinské Ameriky bychom se mohli přiučit větší pokoře a otevřenosti životu jako Božím daru. Vypozoroval jsem – a může to být jen subjektivní dojem – že si tamní křesťané méně často stěžují na životní podmínky, méně kritizují druhé, společnost, stát či situaci v církvi a spíše mají tendenci se s vervou pouštět do díla.

*cirkev.cz, redakčně kráceno
Celý rozhovor si můžete přečíst v aktuálním čísle Katolického týdeníku (č. 38)*

Milí čtenáři,

rádi bychom publikovali více textů od českých autorů, kteří by reflektovali aktuální dění v církvi a ve společnosti v souvislostech a z hlediska naukového bohatství katolické církve, abychom tak doplnili mnohdy povrchní pohledy těch, kteří se označují za konzervativní, pokrokové nebo dokonce liberální. Texty nám můžete posílat na naši e-mailovou adresu redakce@rcmonitor.cz.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

SLOVO KNĚZE

Paní Eliášková se o pár řádků dále zamýšlí nad normalitou i současným bláznivým světem. Když jsem její článek četl, vzpomněl jsem si na patera Hertze, dominikána, profesora na Angeliku, který nás měl na morálku, když jsme jeden semestr probírali spravedlnost. Je to již přes třicet let, ale některé jeho věty mi utkvěly dodnes v paměti. Jedna z nich je: „Normální je nehřešit.“ Je to tak jednoduché, a tak pravdivé, jak často krátká vyjádření bývají. Můžeme tedy snadno dojít k závěru, že nikdo z nás není zcela normální a stát se normálním je nad lidské síly. To je sice pravda, ale položme si otázku: chceme být nenormální, a jak moc? Naše nenormalita je důsledek dědičného hříchu, kterým jsme limitováni, ale dobře víme, že to není omluva pro jakousi duchovní nečinnost.

A tak, i když je pro nás normalita nedosažitelná, se snažíme (příznějme, že ne vždy) seč nám síly stačí nehřešit. Jediné, co nás na naší cestě za normalitou může popostrčit, je Boží milost, které (jak praví jedna ze šestera pravd víry) je ke spáse nevyhnutelně zapotřebí. Víme, že bez ní to nepůjde a do nebe (kde už budou jenom sami normální, protože tam se nehřeší) se nedostaneme. A tak nám nezbyvá než se vrhnout do boje za naši vlastní spásu, čerpat z pramenů Boží milosti (svátostí) a v modlitbách vyprošovat milost obrácení, těm, kteří mají jiné normy normality než my, katolíci.

Ono totiž, chceme-li žít alespoň v trochu normálním světě, nám opravdu nic jiného nezbyvá. Tedy vzhůru do boje, abychom si mohli jednou spolu se sv. Pavlem říci: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval“ (2. Tim 4,7).

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

Jeremias Schröder, nový opat primas benediktinů

Devětapadesátiletý Němec, který je mnichem již 40 let, byl zvolen benediktinskými opaty z celého světa, kteří se sešli v Římě na Aventinském pahorku.

V sobotu 14. září byl zvolen nový opat-primas Benediktinské konfederace: je jím Němec Jeremias Schröder, v prosinci mu bude 60 let, dosud opat-předseda Kongregace Sankt Ottilien v Bavorsku. Volba se konala u příležitosti kongresu opatů, který se koná v Badia Primaziale di Sant'Anselmo na Aventinském pahorku v Římě. Zúčastnilo se ho více než 200 benediktinských opatů z celého světa.

Otec Schröder, který je benediktinským mnichem již 40 let, vystřídává Američana Gregoryho Polana: studoval filozofii, teologii, historii a archivnictví na papežském Athenaeum Sant'Anselmo a na St Benet's Hall v Oxfordu a byl vizitátorem asi šedesáti klášterů, i nebenediktinských.

V komentáři pro vatikánská média, který bezprostředně po volbě převzal Roberto Cetera, nový opat primas uvedl:

„Svět je nyní v plamenech. Máme zde svědectví opatů, kteří pocházejí ze zemí, kde se válčí, z Ukrajiny, ze Svaté země. Příští týden se během tohoto kongresu my opati pokusíme společně zamyslet nad tím, jak můžeme uskutečnit heslo našeho řádu, kterým je *Pax*, pokoj. Budeme přemýšlet o tom, jak můžeme skutečně přispět k míru prostřednictvím práce našich komunit, prostřednictvím svědectví, prostřednictvím budování mostů

mezi kulturami. Východ a Západ se odělují. Benediktini mají odvěké poslání být ve vztahu s východními církvemi. Je něco, v čem můžeme skutečně přispět, a budeme na tom pracovat.“

Papež František při setkání s mnichy benediktinské konfederace 19. dubna 2018 vyjádřil „úctu a vděčnost za významný přínos, který benediktini již téměř tisíc pět set let vnášejí do života církve ve všech částech světa“, žijící podle hesla: *Ora et labora et lege*. Modlitba, práce, studium:

„V této době, kdy jsou lidé tak zaneprázdněni, že nemají dostatek času naslouchat Božímu hlasu, se vaše kláštery a konventy podobají oázám, kde muži a ženy všech věkových kategorií, původu, kultur a náboženství mohou objevit krásu ticha a znovuobjevit sami sebe v souladu se stvořením a umožnit Bohu, aby obnovil správný řád v jejich životech. Benediktinské charisma hostitelství je velmi cenné pro novou evangelizaci, protože umožňuje přijmout Krista v každém příchodím člověku a pomáhá těm, kdo hledají Boha, přijmout duchovní dary, které má připravené pro každého z nás.“

Benediktinskou konfederaci tvoří benediktinské kongregace a kláštery katolické církve. Byla založena v roce 1893 papežem Lvem XIII. breve „*Summum Semper*“. Dnes je na světě asi 7500 benediktinských mnichů a asi 13 000 benediktinek.

Vatican News

CO BŮH SPOJIL, ČLOVĚK NEROZLUČUJ!

6. října 2024 – 27. neděle v mezidobí – Mk 10,2–16

Theofylakt

Přistupují k němu a neodcházejí od něj, aby v něj neuvěřily zástupy. Naopak si mysleli, že když se přiblíží, budou ho svými otázkami mást a uvádět do rozpaků. A položili mu otázku, v níž číhalo nebezpečí na obou stranách: zda říká, že muž může, nebo nemůže propustit svou ženu, obviní ho a postaví se proti němu na základě Mojžíšova učení. Kristus, sama Moudrost, tedy odpovídá a díky moudrosti uniká z jejich osidel.

Jan Zlatoústý

Když se ho totiž ptají, zda smí, neodpovídá hned, že nesmí, aby je to nerozčílilo, ale nejprve se rozhodne odpovědět jim výrokem ze Zákona, aby sami mohli říci, co měl říci: odtud plyne, že jim odpověděl: Co vám přikázal Mojžíš? Opověděli: Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se. Říkají, že to Mojžíš řekl buď proto, aby Spasitele vyzkoušel, nebo aby proti němu popudil lidi ze zástupu. Židé to totiž nepovažovali za špatné a všichni to dělali tak, jak jim to dovozoval Zákona.

Proto říká: „pro tvrdost vašeho srdce“, neboť je-li duše očištěna od tužeb a hněvu, je možné snést i tu nejnicivější ženu. Když však v duši přebývají výše zmíněné vášně, dochází v nenáviděném manželství k mnohému zlu. Takto tedy zprostil Mojžíše, který vydal Zákona, a postavil vše na hlavu. Tato slova však byla tvrdá, a proto hned obrací svou řeč ke starověkému zákonu a říká Bůh je však od počátku stvoření stvořil jako muže a ženu.

Jestliže však dva, které Bůh spojil, nemají být odděleni, oč spíše nemá být oddělena od Krista církev, kterou Bůh spojil s Kristem.

Augustin

Pokud jde o pravdivost této věci, nezáleží na tom, zda Pánovi, který zakázal rozvod a potvrdil svůj výrok Zákonem, položil otázku o dopisu povolení právě ten zástup, kterému Mojžíš rozvod povolil, jak

Giovannino de' Grassi: Sňatek Panny Marie (15. st.)

vypráví Matouš, nebo zda v odpovědi na jeho otázku mluvili o Mojžíšově příkazu, jak zde říká Marek: šlo o to, aby jim neřekl důvod, proč to Mojžíš povolil, dokud se o tom sami nejdříve nezmíní. Protože tedy oba evangelisté ukázali záměr mluvčích, jemuž mají tato slova sloužit, nezáleží na tom, že oba vyprávěli o této věci odlišným způsobem. Lze to však chápat i tak, že nejprve požádali o propuštění manželky a Pán se jich zase zeptal, co jim přikázal Mojžíš, jak říká Marek. A když odpověděli, že Mojžíš povolil napsat dopis o povolení a propuštění, řekl jim pak, že v samotném Zákoně daném skrze Mojžíše Bůh ustanovil manželství muže a ženy, o němž se zmiňuje Matouš. Když to uslyšeli, znovu si vzpomněli, co mu předtím odpověděli na jeho otázku: Proč tedy Mojžíš přikázal...?

Nechtěl však, aby muž propustil ženu, a proto ustanovil tento odklad, aby se duch spěchající do rozbrojů při psaní dopisu uklidnil a přestal, zvláště proto, že mezi Hebrejci prý nikdo kromě písařů nesměl psát hebrejské dopisy. Účelem Zákona tedy bylo poslat toho, komu kázal, aby doručil propouštěcí dopis své ženě, těm, kteří měli být moudřími vykladači Zákona a spravedlivými řešiteli sporů. Je-

dině oni jí totiž mohli napsat odpouštějící dopis, aby dobrou radou a smírným jednáním při příležitosti a nutnosti, která se jim jaksi dostala do rukou, vedli k tomu, aby mezi ním a jeho ženou vzbudili lásku a smír. Neboť kdyby mezi nimi padla jen zášť, kterou by nebylo možné uhasit a napravit, pak by ten dopis jistě napsal; neboť marně by ji nepropustil, kdyby ji tak nenáviděl, že by ho žádné moudré přesvědčování neobrátilo ke správné manželské lásce; proto se dodává Ježíš jim řekl: „Všichni, kdo jste se s ní setkali, jste se s ní setkali: Pro tvrdost vašich srdcí vám napsal toto přikázání. Tvrdost byla veliká, když ji nedokázala zmírnit ani pro dlela způsobená sepsáním listu, v němž byl spravedlivým a moudrým dán prostor k úvaze, zda manželskou lásku přijmout, nebo odvolat.

Béda

Co tedy Bůh spojil, když učinil tělo muže a ženy jedním tělem, nemůže rozluštit člověk, ale pouze sám Bůh. Člověk se rozvádí, když propustíme první ženu z touhy po druhé.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

MISIE OTCE KOLBEHO

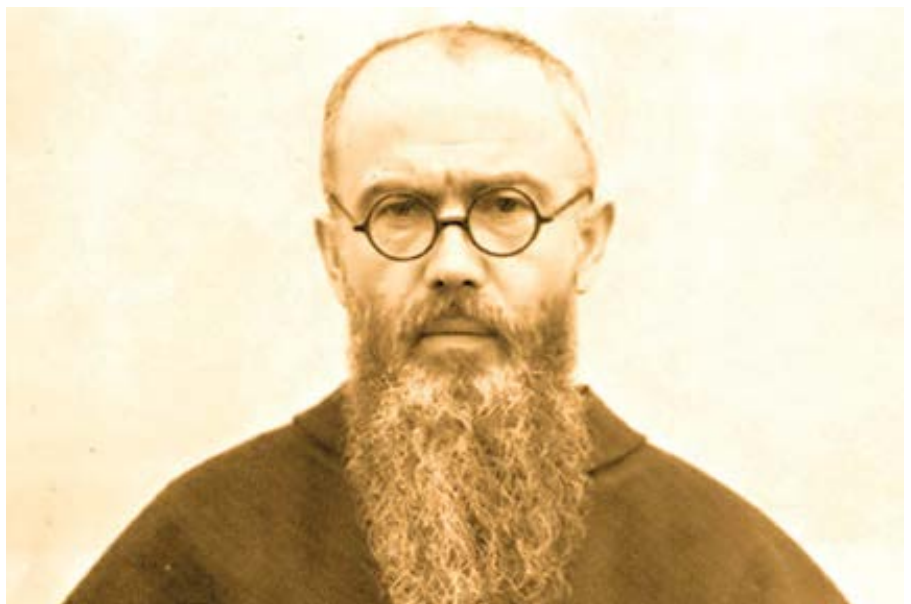
„Moje žena..., moje děti...,“ zalamentoval vězeň František Gajowniczek, když byl vybrán jako jeden z deseti do bunkru hladu za trest za útěk jiného vězně, kterého se nepodařilo chytit. V tomtéž okamžiku vystoupil z řady jiný vězeň a namířil si to přímo k lagerführerovi Fritchovi. Nastalá situace byla tak nečekaná, překvapivá a šokující, že kolemstojící kápoové jen nechápavě přihlíželi, vojáci v údivu ani nepozvedli zbraň a sám Fritch s obavou v očích ucouvnul. „Chci jít místo něho do bunkru hladu...“

Tento hrdinný čin sv. Maxmiliána Kolbeho, který se stal v koncentračním táboře Osvětim, je většinou dobře znám. Můžeme říct, že je završením Maxmiliánova celoživotního snažení o spásu duší. Je to však jen špička ledovce. Jaký byl tedy Maxmiliánův celý život?

Životní nasměrování sv. Maxmiliána

Narodil se 8. ledna 1894 ve Zduňské Woli jako druhý syn Julia Kolbeho a Marianny, rozené Dąbrowské. Zde je pro českého čtenáře jedna perlička, totiž Rajmundův dědeček byl německého původu, ale pocházel z obce Štoky u Jihlavy. Juliusz Kolbe se však hlásil k polské národnosti a ve svých dětech povzbuzoval patriotické cítění, zvláště že Polsko bylo tehdy rozdělené mezi Rusko, Německo a Rakousko-Uhersko.

Malý Rajmund byl velmi živým a neposedným dítětem, kterého maminka musela často napomínat a usměrňovat. Jednou už si s ním nevěděla rady a tak si povzddechla: „Mundíku, Mundíku, co z tebe jen bude...?!“ Tato otázka malého chlapce tak zasáhla, že se začal modlit, aby poznal, co z něho má být. Zdá se, že tady nastal v jeho dětství významný obrat. Až po jeho smrti při sbírání materiálů k jeho blahorečení paní Marianna vyznala, že se mu tehdy, když se malý Mundík modlil za to „co z něho má být“, zjevila Panna Maria a nabídla mu dvě koruny – bílou a červenou. Bílá má být symbolem jeho řeholního zasvěcení a červená jeho mučednické smrti. Mundík je obě přijal. Jak konkrétně naplní jejich obsah, ještě nevěděl, avšak malý Rajmund nabral životní směr a jeho průvodkyní se stala Neposkvrněná.

sv. Maxmilián Kolbe. Foto: wikimedia

Vstoupil do řádu minoritů, kde přijal jméno Maxmilián (při věčných slibech si přibral ještě jméno Maria). Maturitu složil ve Lvově (1912) a dále studoval v Krakově a Římě, kde získal doktorát z filozofie (1914) a teologie (1919). Kromě toho se velmi zajímal o matematiku a fyziku. Kněžské svěcení přijal taktéž v Římě roku 1918.

Rytířstvo Neposkvrněné

Během svých studií v Římě byl sv. Maxmilián Kolbe roku 1917 svědkem demonstrace svobodných zednářů, kteří slavili 300 let svého vzniku. V průvodu byly nesené transparenty s proticírkevními hesly, které se sv. Maxmiliána velmi dotkly. Hledal způsob, jak proti těmto nepřátelským postojům bojovat. Bylo mu jasné, že se zde vede duchovní boj a že proti silám zla je třeba postavit síly dob-

ra, a k tomu je třeba použít i duchovní prostředky, kterými jsou modlitba, osobní obrácení, obnova mravů. Spolu s dalšími spolubratry založil hnutí, které nazval *Militia Immaculatae* (což polsky znělo *Rycerstwo Niepokalanej* a odtud do češtiny Rytířstvo Neposkvrněné, zkratka MI). Ačkoliv hnutí původně vzniklo jen jako iniciativa několika bohoslovců a zpočátku naráželo na opatrnost představených, tak postupně získalo pozhřebání církevních představených. Hnutí oficiálně potvrdil jménem církve kardinál Basilio Pompilj 2. ledna 1920.

Hlavním cílem MI mělo být osobní zasvěcení se Panně Marii, nošení a šíření Zázračné medailky, osobní obrácení a modlitba. Rytíři svým zasvěcením mají usilovat o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve svaté a o posvěcení

Zrekonstruovaná dřevěná kaple v Niepokalanowě z roku 1927. Foto: Fczarnowski / wikimedia

všech pod ochranou a prostřednictvím Panny Marie Neposkvrněné. Zvláštním způsobem sv. Maxmiliánovi záleželo na obrácení zednářů a explicitně je jmenoval v upravené modlitbě ze zázračné medailky: „Ó Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za zednáře“ (současná verze zní „... zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni“). Nejde tedy o likvidaci nepřátel, ale o jejich obrácení, tedy jejich záchranu před peklem a získání pro Boží království. Krásně se tato myšlenka spojuje s poselstvím Panny Marie z Fatimy, kde Matka Boží vybízí k modlitbě za ubohé hříšníky. Dalo by se říci, že sv. Maxmilián odpověděl na fatimskou výzvu jako první.

Moderní doba, moderní nástroje

Maxmilián velmi dobře vnímal, že nestačí mluvit k lidem jen v kostele. Přesvědčoval své spolubratry, že je třeba používat moderní nástroje a jít k lidem až domů. „Vy kázáte v neděli, a deníky dennodenně, každou hodinu. Vy hovoříte k věřícím v kostele, ale deník za nimi jde domů. Vy mluvíte půl hodiny nebo hodinu, a deník nezmlkne nikdy...“ Z toho důvodu také začal od roku 1922 vydávat časopis, který nazval *Rycerz Niepokalanej* tedy „Rytíř Panny Marie Neposkvrněné“. Usiloval v něm prohloubit a posilnit víru, ukázat pravou askezi i seznámit věřící

s křesťanskou mystikou, a navíc v duchu Rytířstva Neposkvrněné snažit se o obrácení hříšníků. Časopis vznikl od nuly a musel překonat mnohé vážné obtíže, byl zaplacen velmi tvrdou prací nejprve samotného šéfredaktora sv. Maxmiliána a následně jeho spolupracovníků, ale brzy si získal důvěru mnoha čtenářů a postupem času vznikl velký vydavatelský podnik. Ten by se mohl stát velmi dobře prosperujícím byznysem, ale sv. Maxmiliánovi šlo především o záchranu duší, proto všechny získané prostředky věnoval na rozvoj a rozšíření činnosti. Jakmile od roku 1927 vznikl klášter–vydavatelství *Niepokalanow*, kde se vydával *Rycerz* ve stále rostoucích nákladech, začal plánovat rozšíření svého tiskového apoštolátu dál za hranice Polska. Mezitím mu také šlo o dobrou výchovu mladých generací, a proto se vynasnažil, aby *Niepokalanow* otevřel tzv. malý seminář čili jakési gymnázium, z něhož měli vycházet katolicky zformovaní mladí lidé a také měl být základnou pro nová povolání do řádu minoritů.

Misie k nekřesťanům

V roce 1930 se sv. Maxmilián spolu s dalšími čtyřmi spolubratry vydal na misie na Dálný východ. Kde se nakonec usídlí, nevěděl. Předpokládal, že to bude Čína nebo Vietnam, ale to se nepovedlo. Hledání místa bylo nakonec úspěšné až v Japonsku v Nagasaki. Zde už po měsíci

od přistání vydali bratři misionáři první číslo katolického časopisu *Seibo No Kishi* a postupem času bratři misionáři vybudovali v Nagasaki „*Mugenzai no Sono*“ čili „Zahradu Neposkvrněné“ po vzoru polského *Niepokalanova*. Svatý Maxmilián osobně pracoval v Japonsku šest let, ale klášter, který založil, funguje dodnes.

Misie v Japonsku byla ještě v plenkách a sv. Maxmilián už plánoval velká misijní díla k pohanům a jinověrcům, kteří Krista neznají. Představoval si, jak vznikají misie v Indii a na Blízkém východě, odkud by se dalo evangelizovat miliony lidí. Ve svých plánech nebyl žádný troškař, ale svým srdcem objímal celý svět.

Osobní misie

Otec Maxmilián nebyl jen ředitelem velkého evangelizačního podniku schovaným někde v kanceláři. Každé své setkání s lidmi využíval ke sdílení víry. Velmi charakteristické jsou jeho rozhovory se spolucestujícími ve vlaku, v nichž vždycky došel k tématu víry a snažil se své protějšky přimět k zamýšlení, ne-li přímo ke konverzi ke křesťanství. Je znám případ, kdy v rozhovoru s jedním spolucestujícím se tak zapálil, že dokonce vystoupil o několik zastávek dříve, jen aby dokončil rozhovor, který by mohl daného člověka přimět ke změně smýšlení. Dobrým prostorem pro evangelizace byly také nemocnice a ozdravovny, v nichž Maxmilián Kolbe pobýval, jakožto člověk nemocný tuberkulózou. Organizoval v sanatoriu přednáškové a diskusní večery, a dokonce i některé posluchače pokřtil.

Poslední misie

Jako evangelizační misii chápal také prostor koncentračních táborů. Otec Maxmilián byl totiž zatčen dvakrát. Nejprve na začátku války v roce 1939, kdy *Niepokalanow* byl Němci zrušen a bratři odvezeni do Lamsdorfu, Amtitzu a Ostřešova, ale brzy propuštěni. Podruhé byl zatčen roku 1941 a odvezen do Osvětimi, odkud už známe příběh nabídnutí života za spoluvězně. V koncentračním táboře, kde se mnozí hroutili pod tíhou práce, ponížení, hladu a bití, o. Maxmilián působil jako duchovní obr v bídném těle. Dokázal se dívat svým trýznitelů do očí,

v nichž chtěl zahlédnout pod nánosem hrubosti lidskou duši, kterou by mohl zachránit pro věčnost. Za tuto drzost schytával bití a esesmani na něho křičeli: „Dívej se do země a ne na nás!“ Dělal se chlebem, povzbuzoval zlomené na duchu a nakonec neváhal využít i tu poslední šanci k evangelizaci a záchraně duší pro věčnost. V bunkru hladu povzbuzoval spoluvězně, aby své katy neproklínali a odpustili jim. Povzbuzoval k modlitbě a přípravě na smrt. Postupně všechny spoluvězně doprovodil na věčnost – ze-

mřel po jednadvaceti dnech hladovění jako jeden z posledních dobit fenolovou injekcí dne 14. srpna 1941 v předvečer svátku jeho milované patronky Panny Marie Nanebevzaté.

V evangeliu se praví, že kdo není věrný v malých věcech, ten nebude věrný ani ve velkých (srov. Lk 16,10). Myslím, že to lze říci i o otci Kolbem. Nikdy by nedokázal v tak vypjaté situaci nabídnout svůj život, kdyby ho již předtím dennodenně nenabízel Bohu, aby ho mohl použít ke svým cílům.

br. Bohdan Heczko OFMConv.

*br. Bohdan Heczko OFMConv.
šéfredaktor časopisu Immaculata*

K ÚTOKŮM NA DOMINIKA KARDINÁLA DUKU

Jednadvacátý srpen považuji za vhodné datum k poznámce o opakovaných výpadech proti kardinálu Dukovi.

Začnu připomínkou, že nesouhlas s názory druhého člověka je možné říct velmi slušně a je nutné ho zdůvodnit jasnými logickými argumenty. Co slyšíme a čteme jsou různě sprosté urážky, ve většině případů bez jakýchkoli argumentů nebo s argumenty, které nemohou obstát. Druhé, nač upozorním, je, že pokud by kardinál mlčel, byl by týmž způsobem kritizován za zbabělost a přiznání dokonalé porážky jakousi krutou zvlášť.

Jsou tu však ještě další, vážnější věci. Prvou je, že se kardinálovi nedostalo téměř žádné veřejné podpory slušných lidí. Znamená to, že žádní nejsou? Druhá je, že si pořádně nikdo neuvědomuje, že ceremonie letošní pařížské olympiády nejsou skandální urážkou církve, ale celé evropské i antické kulturnosti. Je-li tedy tato kultura zničena, jaké to přinese důsledky? Třetí věcí je to, že kromě malých výjimek se kritici projevují jako nevzdělanci. Nedovedou text přečíst a kritizují, co v něm není. Dále nevědí, co se dělo kolem olympiády v roce 1936 v Německu, např. že vlajkonosč československé výpravy před Hitlerem nesklonil vlajku a zavelel „vlevo hled“, tedy, aby se naši sportovci od nacistického diktátora. Stejně tak neví nic o ideologickém zneužití olympiády v Moskvě v roce 1980 a o tom, co se seběhlo tam. Nemohou proto pochopit ani ideologic-

Foto: Jana Chadimová / Člověk a Víra

ké zneužití letošní olympiády ve Francii. Domnívají se správně, že nejde o akci jedné země a jednoho národa, ale bagatelizují to, k čemu došlo jako výstřelek malých skupin vehementně prosazujících své názory. Jenže ono jde o mohutný nadnárodní ideologický proud. Seřadíme-li zmíněné ideologie podle pořadí jejich historického vzniku, vidíme, že jde o diktaturu třídní, rasovou a ohlašující se biologickou diktaturou. Ta by byla nejhorší. Stačí se totiž podívat, že komunistická je namířena proti jiným lidem, ale lidem, nacistická většinu protivníků za plnohodnotné lidi nepovažuje a LGBT ideologie pak zasahuje biologickou podstatu lidství vůbec.

Jsem si vědom, že jsem znám jako

mnohaletý přítel Dominika Duky, a vzniká otázka, proč jsem nevystoupil už dávno. Chtěl jsem se zachovat podle dvou možností, které mohly nastat. Buď někdo významný kardinála podepře. V tom případě bych se k němu ihned připojil. Druhá byla, že se takový hlas nezvedne. V tomto druhém případě jsem se rozhodl nějaký čas počkat, zda se přece jen někdo neozve. Nestalo se tak, ozývám se tedy já. Dále chci zdůraznit, že bych se v podobné situaci obdobně postavil i za člověka, kterého těžko snáším, a případně i za svého nepřítelů na jiných kolbištích.

*Mons. prof. Petr Pítha, CSc.
kanovník Kolegiální kapituly Všech
svatých na Hradě Pražském*

DOKONALÁ SVOBODA

Snažme se získat nikoli snadnou a umělou svobodu, ale svobodu dokonalou a opravdovou. A uznejme, že Bůh má svobodu jednat, svobodu, která nutně přesahuje naše omezené představy.

„Bože, který jsi nám dal velikonoční lék, obdaruj svůj lid nebeskými dary, aby se, obdařen dokonalou svobodou, mohl v nebi radovat z toho, z čeho se nyní raduje na zemi.“

Tato kolekta několika slovy vyjadřuje situaci nás křesťanů. Říká nám, že Bůh poskytl svému lidu velikonoční lék s ohledem na nebeský dar; tento dar podněcuje jeho lid, tebe i mě, k úsilí o „dokonalou svobodu“; a tato svoboda je v současném životě předobrazem věčné blaženosti. Tuto výzvu ke svobodě musíme brát vážně.

Samozřejmě, všichni chceme být svobodní. Svoboda se nám však může zdát nepřístupná. Připadá nám, že naše svoboda je omezená. Svoboda pro nás však obvykle znamená svobodu od jakýchkoli omezení. Myslíme si, že v tom, abychom byli svobodní, nám brání určitá okolnost, určitý člověk, určité zranění. Trávíme čas tím, že si na tuto okolnost, osobu nebo zranění stěžujeme. Ale takový přístup je falešný. Navíc je otravný, a to jak pro nás, tak pro druhé.

Pamatujte, že Bůh po nás nikdy nechce nemožné. Pokud nás vyzývá, abychom hledali dokonalou svobodu, je pro nás tato svoboda dostupná. Nezávisí na vnějších okolnostech. Její zdroj je v našem nitru.

Mnišský život je školou svobody. Naštěstí není nutné stát se řeholníkem nebo řeholnicí, abychom se mohli řídit jeho pravidly; jsou k dispozici nám všem. Mnišskou pedagogiku svobody můžeme stručně shrnout do tří kroků.

Ze všeho nejdříve se musíme rozhodnout pro realitu. Musím přijmout svůj život takový, jaký je, svou minulost takovou, jaká je, sebe sama takového, jaký jsem: to je ona slavná benediktinská pokora. Ta funguje. Díky ní zjistím, že to, co tak často omezuje mou svobodu, není ve skutečnosti realita, ale mé horečné sny o tom, jak by realita měla vypadat.

Tyto iluze mě uzavírají do sebe sama (do ponurého vězení), zatímco přijetí skutečnosti mě otevírá vůči působení Boha, Stvořitele nebe a země, a tedy svrchovaného Pána všeho, co existuje. To je první krok.

Druhý krok mě vede k důvěře, že Bůh může s touto konkrétní realitou udělat něco úžasného. Jeho prozřetelnost je spolehlivá. Dokáže konat zázraky s čímkoli, třeba i s utrpením a nemocí, dokonce i s hříchem, pokud Bohu poskytneme svobodu jednat. Jde o postoj sebeodevzdání, které chce řeholník nebo řeholnice praktikovat: konkrétní aplikace *Suscipe*, které zpívali v den, kdy skládali řeholní sliby. Sebeodevzdání je v podstatě mé potvrzení víry v Boží všemohoucnost v mém vlastním životě.

Bůh bezpochyby může konat zázraky a mimořádně zasahovat do našeho života. Není to však jeho oblíbený způsob. Obvykle jedná jako zahradník nebo zemědělec v evangelijních podobenstvích. Zasévá, zalévá a pleje. V hojném množství používá dobré hnojivo. Tato metoda od nás vyžaduje ochotu čekat. Přiznejme si, že takovýto postoj většina z nás nezaujímá spontánně. Naše touha po okamžité změně může být despotická. Třetím krokem našeho zrání ke svobodě je tedy trpělivost, nádherná ctnost, která nám podle sv. Benedikta umožní v nitru objevit velikonoční tajemství a ověřit účinnost velikonočních léků.

Podřídíme-li se této pedagogice, budeme stále důvěrněji poznávat Ježíše Krista, Pravdu, která nás osvobozuje. On je vzkříšený a oslavený. Musíme ho hledat tam, kde je, a nesnižovat ho na úroveň našich bezvýznamných rozměrů. To je poselství tohoto evangelia. Slova určená Marii Magdalské v zahradě: „Nedotýkej se mne“, nás varují před naší tendencí omezovat spásné působení a samotnou Boží skutečnost.

Snažme se tedy získat nikoli snadnou

Foto: © Langer Pavel / Člověk a Víra

a umělou svobodu, ale svobodu dokonalou a opravdovou. A uznejme, že Bůh má svobodu jednat, svobodu, která nutně přesahuje naše omezené představy.

Máme vše, co potřebujeme, abychom mohli s klidem jednat. Našemu úsilí o dokonalou svobodu odpovídá dokonalá milost, kterou dostáváme, když jsme křtem začleněni do Těla Kristova. Dobře si povšimněte shody mezi touhou vyjádřenou v této kolekce a tvrzením modlitby po přijímání:

„Vyslyš nás, všemohoucí Bože, a stejně jako jsi udělil své rodině dokonalou milost křtu, připrav srdce svého lidu na odměnu věčné radosti.“

Mons. Erik Varden
InfoCatólica
Přeložil Pavel Štička

Mons. Erik Varden OCSO
trapista, biskup v norském Trondheimu

HLAVNĚ BÝT NORMÁLNÍ

Když jsem kdysi za hlubokého komunismu konvertovala k víře, a to přímo katolické, zastavila mě na chodbě divadla, kde jsem pracovala, soudružka Jiřina Švorcová, podívala se mi zpřímá do očí a pravila: „Jsi normální?“

Tohle slůvko mě pak pronásledovalo na každém kroku, a to nejen u kolegů, ale dokonce i doma, u mé maminky. Panovala zkrátka kolem mě atmosféra upřímného údivu a naprostého nepochopení, které končilo zhusta vysvětlením, že jsem se asi zbláznila. Nejenže si kazím kariéru, dokonce v páru, protože i můj muž uvěřil, ztěžuju život dítěti, ale hlavně dělám něco, co je v naprostém rozporu se vším. Že jsem se nenechala zviklat, já, jíž tak vždycky záleželo na mínění druhých, příkládám Boží péči, která, když rozdává dary, tak se postará i o jejich příjemce.

Nezapomenu na první návštěvy kostela. Opatrně jsem se rozhlížela, jak vypadají ti nenormální okolo mě, a pořád jsem si v duchu opakovala, že jsem se nezbláznila a jsem prostě – normální. Hodně let uplynulo, a přesto je tohle slůvko stále frekventované a pro nás věřící nejspíš stěžejní. My pořád chceme být normální! Co je tedy normální? Normální je to, co dělá většina? Nebo je to nějaká norma? Mění se normálnost se zvyklostmi dané doby, nebo je to něco neměnného?...

Ušetřím vás filozofického exkurzu a vrátím se do života. Vzpomenu na svého dávného kolegu, chytrého glosátora historických i jiných událostí, herce pana Jiřího Pleskota, který před drahnými lety naši současnost shrnul do jediné věty: „Svět se zbláznil!“ Jak hluboce pravdivý tenhle postřeh byl, jsem pochopila vlastně až teď, kdy se rozhlížím po dnešním světě. Jakási všeobjímající vzpoura nejen proti Bohu, ale proti všemu, co dřív bylo ctěné, normální, vkusné prostupuje každodenním životem. Sedmdesátileté dámy v červených vlasech, v průhledné sukni, na níž se blýskají flitry, na nohou, jak jinak, kecky, běhají po ulicích s mobilem na uchu a tváří se, že nic nového jim není cizí. Desetileté děti rozhodují o změně svého pohlaví, a to mnohdy opakovaně. Malá holčička tvrdí, že je kočka a nikdo

Foto: Antonín Kukleta / Člověk a Víra

jí to nesmí vymlouvat. Když odcházíte do společnosti, dvě hodiny cucháte své vlasy, abyste co nejvíc vypadali, že jste právě prošli roštím. O roztrhaných džínách ani nemluví, protože ty už se nosí nejméně padesát let, takže už se nad tím nepozastavují ani věřící. Ve vašem počítači přistane video, kde jste vy a říkáte něco, co jste nikdy neřekli, v místnosti, kde jste nikdy nebyli...

...a tak dále, a tak podobně, doplňovat je možné podle vlastního gusta. A skutečně psychicky nemocní lidé se krčí kdesi v koutku nějakého zařízení a jejich chování se zdá, v porovnání s vnějším světem, nakonec docela normální. Byla jsem před nedávnem v jednom Alzheimer centru. Starší paní tam svírala panenku, kterou v náručí kolíbala a líbala. Není to nakonec normálnější reakce touhy po dítěti než anabáze umělého oplodnění, usmrcení dalších oplodněných jedinců, aby se pak plod donosil vnáhradní děloze? Co my, věřící, s tím vším? Dočkáme se své normálnosti? Zdá se, že je

potřeba přežít, osvojit si mazanou mimikry. Zkusme to... I když jsme věřící, nic špatného nám není cizí. Svých konzervativních, bláznivých, zastaralých nápadů se zbavíme. Jen na nás nesmíte spěchat. Všechno chce svůj čas. I my, věřící, budeme jednou stejně nenormální. Nebo normální? Sv. Pavel sice říká, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu... Ach, svatý Pavle, všechno podléhá evoluci, i Písmo. I tvoje listy. Už je to dávno, cos je psal... Dávno, dávno již tomu...

Věra Eliášková

Věra Eliášková
dramaturgyně a scénáristka

BLÍŽÍ SE DOKONČENÍ VĚHLASNÉ KATEDRÁLY LA SAGRADA FAMÍLIA

V dávnější historii nebylo nic výjimečného na tom, že se stavba protáhla na mnoho let. Budování chrámů mohlo trvat celá staletí. Například katedrála v Kolíně nad Rýnem – kdysi nejvyšší stavba světa – se stavěla 632 let, zatímco stavba Duomo v Miláně byla gigantickou záležitostí trvajícím 579 let.

V moderní době je ovšem již poměrně vzácné, aby stavba trvala tak dlouho. Existuje však jedna významná výjimka: Sagrada Família, klenot španělské Barcelony. Její stavba je příběhem ambicí, zbožnosti a vytrvalého odhodlání – a tato kapitola bude možná brzy dokončena. Objevte fascinující historii jednoho z nejslavnějších chrámů světa a zjistěte, kdy bude konečně dostavěn.

Komplikovaný začátek

Basílica i Temple Expiatori de La Sagrada Família byla nápadem barcelonského knihkupce Josepa Marii Bocabelly. Po cestě do Vatikánu v roce 1872 se rozhodl postavit ve svém rodném městě velkolepý chrám. Následujících osm let Bocabella sháněl finanční prostředky a zakoupil pozemek v městské čtvrti Eixample, na kterém mohl uskutečnit svou vizi velkolepého a krásného kostela.

Ačkoli je Sagrada Família nezaměnitelným příkladem stylu slavného architekta Antoniho Gaudího, ten nebyl původním architektem. V době vzniku projektu církev najala diecézního architekta Francisca de Paula del Villar, který přišel s mnohem tradičnějším návrhem, než jaký vidíte dnes. Kdyby projekt dotáhl do konce, měla by Barcelona novogotickou katedrálu s obvyklými opěrnými pilíři a obloukovými okny. Stavba byla zahájena v roce 1882, ale Villar se s církví nepohodl kvůli nákladům na materiál a následujícího roku z projektu odstoupil.

Nezaměnitelný styl Antoniho Gaudího

Antoni Gaudí byl v té době nadějným katalánským architektem. Většina jeho raných prací – například výrazné sloupy veřejného osvětlení na barcelonském

Foto: Kateřina Stejskalová / Člověk a Vira

náměstí Plaça Reial – byla sice poměrně malého rozsahu, ale přesto ukázala jeho novátorské nápady a tvůrčí talent. Gaudího velký úspěch přišel na světové výstavě v Paříži v roce 1878, kde vystavil vitrínu vytvořenou pro výrobce rukavic. Zaujala bohatého podnikatele Eusebiho Güella, který ho pověřil návrhem paláce Palau Güell a parku Güell, které jsou i po více než sto letech oblíbenými turistickými atrakcemi Barcelony.

Gaudí byl příznivcem modernismu a organických tvarů, ke své práci však přistupoval neotřele a místo tradičních kreseb raději vytvářel trojrozměrné modely. Byl průkopníkem mozaikové techniky zvané trencadís, která umělecky zpracovávala vyřazené kusy keramiky. Když Gaudí v roce 1883 převzal projekt chrámu Sagrada Família, bylo jasné, že mu vtiskne vlastní pečeť, opustí původní plány a vytvoří něco zcela jedinečného. Stavba měla mít tři průčelí – znázorňující Narození, Umučení a Slávu – a 18 věží, z nichž 12 nejmenších mělo představovat Ježíšovy učedníky.

Nerovnoměrný postup a předčasná smrt

Gaudí se zpočátku snažil zvládnout stavbu katedrály i další projekty. Pomalý postup ho nijak nevyváděl z míry a své kritiky odbýval slovy: „Můj klient nespěchá,“ čímž odkazoval na Boha. Přesto se od roku 1915 plně věnoval stavbě kostela. Stavba však byla financována z darů, což znamenalo, že místo luxusu stálého příjmu přicházely peníze sporadicky. V důsledku toho se střídaly výbuchy aktivity s frustrujícími přestávkami ve stavbě.

Práce začala Gaudího pohlcovat. Zanedbával svůj zevnějšek, a tak byl v obnošených šatech téměř k nepoznání, neboť v mládí býval elegantním gentlemanem. To se mu také stalo osudným: Když ho při cestě do práce srazila tramvaj, kolemjdoucí ho považovali za neobehávaného žebráka. Nakonec kdosi poznal, že je to Gaudí, ale bylo už pozdě. Zemřel v roce 1926 na následky zranění.

Další výzvy

Po Gaudího smrti pokračovaly práce

různým tempem až do propuknutí španělské občanské války. Toto období nepokojů v letech 1936 až 1939 bylo pro Sagradu Famíliu zřejmě největším zádrhelem. Anarchisté vnikli do Gaudího kanceláře a rozbili jeho cenné modely a mnoho klíčových osobností, které pracovaly na Gaudího odkazu, přišlo během konfliktu tragicky o život. Za následné vlády fašistického diktátora generála Franca se projektu dařilo jen o málo lépe.

Gaudí však trval na tom, aby projekt Sagrady Famílii financovala katolická komunita, jak bylo původně zamýšleno. Jeho nástupci souhlasili. Franco proto nemohl zabránit pokračování prací, ačkoli postup byl bolestně pomalý, protože peníze přicházely stále méně. Paradoxně v posledních letech správa města od tohoto modelu financování upustila. Místo toho se nejnovější práce hradily

z darů mnoha milionů návštěvníků, kteří si chtěli nedokončené mistrovské dílo prohlédnout.

Kdy bude chrám La Sagrada Família dokončen?

Díky oblibě tohoto pozoruhodného chrámu mezi turisty se tento způsob financování vyplácí a práce pokračují stálým tempem. Mezi poslední milníky patří instalace hvězdy Panny Marie v roce 2021 a dokončení čtyř věží evangelistů v roce 2023. V březnu 2024 organizace stojící za projektem oznámila, že pokud nedojde k nepředvídaným komplikacím, bude Gaudího mistrovské dílo dokončeno v roce 2026. Je to nesmírně významné datum, protože v tomto roce uplyne 100 let od jeho úmrtí. Poslední fází bude 173 metrů vysoká centrální věž věnovaná Ježíši Kristu.

Po dokončení bude La Sagrada Família nejvyšším kostelem na světě, rekord v současnosti drží kostel v německém Ulmu. Teprve čas ukáže, zda se tento monumentální projekt, který se staví již 140 let, podaří v termínu dokončit, ale to zatím neodradilo miliony turistů, kteří z něj každoročně dělají jednu z nejnavštěvovanějších atrakcí v Evropě.

*Julia Hammond
Daily Passport
Přeložil Pavel Štíčka*

*Julia Hammond
píše o cestování*

NEDĚLEJ ZE SEBE BROUKA PYTLÍKA

Člověk se učí celý život. A pokud uvěří v Boha, zjistí, že je to cesta s dlouhou trátí.

Líbí se mi obraz putování k Němu jako stoupaní po dlouhém, neznámém schodišti. Osaháme si jeden schod, popojdeme výš, pak o dva schody spadneme dolů. Protože však už máme tyto schody osahané, můžeme je při dalším pokusu zdolat snáz. Byzantský mystik Ióannés Klimakos tuto cestu zase přirovnává k žebříku do nebe.

Jsem konvertita. Jako dítě mne prababička před spaním učila modlitbu Andělíčku, můj strážníčku. Ale rodiče věřící nebyli a žel nejsou. V době dospívání se mi líbila na škole spolužačka Alice. Jehovistka. Odstěhovala se do Ostravy a psali jsme si dlouhé dopisy, kde mi ona vysvětlovala postoj jehovistů, který jsem se já pokoušel hned bryskně vyvracet. Se vzrůstajícím počtem korespondence (a počtu stránek ze strany Alice) jsem zjistil, že o katolické víře vím velmi málo.

Měl jsem štěstí, že moje tehdejší mentorka, která vedla v naší vesnici scholu, mi mohla doporučit jednoho tajně vysvě-

ceného kněze. A ten mne začal učit. Inu, o spoustě věcí jsem slyšel poprvé v životě. Což mi však nebránilo je hned využít v korespondenčním věroučném souboji se spolužačkou Alicí. A připadal jsem si hodně, ale hodně chytrý.

Časem dospěla tato moje namyšlenost, již jsem si tenkrát neuvědomoval, až do takového stadia, kdy jsem si myslil, že musím na vše znát odpověď. Vše jsem viděl, vše jsem četl, všechno znal, rozdával jsem rady jako na běžícím pásu.

Zeptali se mne na nějaký film, který se sotva dostal kin – věděl jsem, o čem je, co si o něm myslet i nemyslet. Měl jsem názor vyčtený z knih, zahraničních časopisů a posleze z tehdy teprve začínajícího internetu. Podobně s divadlem, koncerty, hudbou...

Až jsem samozřejmě narazil. Když jsem potkal člověka, který film skutečně (na rozdíl ode mne) viděl. Měl vlastní názor. Narazil jsem jednou, padesátkrát. Až mi to díky Bohu konečně došlo.

Samozřejmě jsem zkusil změnit své chování zpočátku zpolehouchka. Když se mne teď někdo zeptal, jestli jsem viděl nějakou konkrétní novinku, jež se právě promítala v kinech, odpověděl jsem po pravdě, že ne. A nahrbil jsem se, očekáváje výsměch. Jak mne překvapilo, že se nic nestalo! „Inu, co se dá dělat. Tak co na to zajít do kina společně?“

Zjistil jsem, že se mi nikdo nevysmívá za to, že nevím všechno a na vše nemám odpověď. A že je to naše pýcha, která nás nutí předstírat, jako že všechno víme, všechno známe, všude jsme byli, ale v očích druhých vypadáme spíše jako ten brouk Pytlík – a podobně směšně.

Vím sám, co stojí úsilí si přiznat, že nemusím znát vše. Že nemusím mít na úplně všechno názor. A jaké je dokonce osvobozující si umět přiznat, že jsem se v něčem zmylil. Ale to už je trochu jiné téma.

*Jan Lipšanský
scenárista, novinář, spisovatel*

NA RAMENOU VELKÝCH

Současná – nejen naše – většinová společnost nemůže netužit svou konečnost a nemůže nevnímat neodvratné životní jistoty: stáří, nemoc a smrt. Sama sebe klame, jestliže předstírá, že tyto neveselé jistoty tu jaksí nejsou.

Pokusme se odmítnout tento sebeklam, byť těch, kteří mu ochotně podléhají, je kolem nás již drtivá většina. Mějme odvahu podívat se hlouběji a ostřeji do vlastního nitra. Pokusme se nebýt těmi, kdo sami na sebe nekladou žádné nároky. Pokusme se neupírat komukoliv právo hlásit se k ideálům křesťanství jen proto, že není v jeho silách je beze zbytku naplnit.

Jeden z největších katolických spisovatelů, Bruce Marshall¹, se vyjadřuje takto: „Mýlí se ten, kdo zastává názor, že člověk, který stěží dokáže podle své víry žít, nemá vůbec právo věřit! V očích Božích více záleží na neviditelných vítězstvích, kterých se dosahuje v lidské duši.“ Ludvík Vaculík², který nevynikal ctnostmi, ale nakonec zemřel jako dobrý katolík, napsal: „Každý má takového boha, na jakého stačí a takovou víru, k jaké se dohrabe.“

Určitě nejsem sám, kdo v životě potkal (v kostelích i mimo ně) řadu lidí, kteří si přizpůsobili nepochopitelného a všemohoucího Boha ke svému obrazu, aniž by vzali na vědomí, že cokoli můžeme myslet a chápat, není Bůh. Pokusme se i z takových setkání něco pozitivního vytěžit a zeptat se sami sebe: „Nejsme to my, nejsem to já, kdo právě takto chybuje?“ Pokud je někde chyba, pak ji bezpečně najdeme u sebe. Vždyť i velká mystička a světica Terezie z Ávily vyznala: „Problémy světa jsem já!“ Vždy je užitečné si připomenout Kristova slova: „Obrátte se a věřte Evangelium!“ Můžeme

Foto: © _Frantisek_Ingr / Člověk a Víra

se přitom opřít o zkušenost těch, kteří došli dál. Vždyť i geniální fyzik Isaac Newton o sobě skromně poznamenal: „Viděl jsem daleko, protože jsem stál na ramenou velkých.“

Každý z nás se může postavit na ramena velkých. Není málo těch, kdo nám svá ramena mohou nabídnout. Těch, kteří nám ukázali a ukazují cestu. Jsou to nejen ženy i muži, mučedníci, umělci a vědci, ale i mnozí z našich nejbližších a také nespočítatelný zástup těch neznámých, kteří uvěřili v Krista a vydali o tom pravdivé svědectví svými životy. Těch, kdo před námi a vedle nás nesli a nesou svůj životní kříž a bez reptání konali a konají svou povinnost. Vytrvale hledali a hledají, a nikdy se nevzdali a nevzdají. Jejich odměnou je poklad nejcennější. Víra! Ne však víra pouze „institucionální“, která se omezuje na formalismus, slova a gesta a je beze skutků, ale víra, která je „prakticky uskutečňovanou láskou k bližnímu“³. Víra bez přívlastků. Víra v Toho, který může všechno. Víra totiž (podle Bruce Marshalla) je přesvěd-

čení, že zjevené Slovo se opírá o autoritu zjeveného Boha. Toho z Trojice, který je Cesta, Pravda a Život... „I kdyby jenom jediný člověk na světě respektoval učení Církve, její nauka bude stále pravdivá. A kdyby už vůbec nikdo nevěřil v učení Církve, přesto bude platit právě tak, jako gravitace, která byla od počátku tohoto světa, mnohem dříve, než ji objevil Isaac Newton.“

Naše doba v naší části světa se nápadně podobá úseku dějin těsně před zánikem římského impéria. „Bláznů pro Krista,“ kam jen dohlédneme, je stále méně. Často se nemůžeme ubránit hluboké skepsi. Nastává čas, kdy se vrata arén otevřou a „lvi budou přicházet“? Kníže apoštolské, svatý Pavel, prolil svou krev pro Krista statečně a beze strachu, protože (jak sám napsal) „věděl, komu uvěřil a byl si jist“. Co brání nám, abychom se postavili „na ramena velkých“ a usilovali uvěřit také tak?

Vždyť co jiného – nám i budoucím – může „nalít krev do žil“ v přetěžkých časech, které žijeme, a v ještě těžších, které budou žít ti, kteří se „bláznů pro Krista“ (naší zásluhou?) snad ještě stanou?

*Ing. Pavel Jajtner
politik a diplomat*

1 Narozen roku 1899 ve skotském Edinburhu, stal se římským katolíkem křtem v dospělosti v roce 1917, autor desítek skvělých knih, usadil se (jako auditor a spisovatel) natrvalo ve Francii po roce 1945, kde také zemřel v roce 1987.

2 Český spisovatel, původem z Valašska (1926–2015). V roce 1945 vystoupil z katolické církve a stal se komunistou (do r. 1968), do Církve se navrátil v devadesátých letech minulého století.

3 Jak ji definuje Fjodor Michajlovič Dostojevskij (1821–1881), pravoslavný křesťan a ruský spisovatel a filozof, jeden z nejvýznamnějších světových spisovatelů. Zakladatel „psychologické“ prózy.

MÁVÁNÍ DO NEBE KARLU HEŘMÁNKOVI?

Režisér Jiří Strach reagoval na zprávu o dokonané sebevraždě pana Karla Heřmánka stručně: „Mávám ti do nebe, můj milovanej filmovej táto.“ Nejen jako kněz, ale i jako bývalý lékař a člověk, kterému podobným způsobem zemřel jeden z nejbližších lidí, si dovoluji zaprotестovat. Očekával bych totiž od věřícího jiný vzkaz. Budiž Jiřímu Strachovi omluvou, že se dneska často setkáme na parte zemřelých katolíků s texty, které vyjadřují jistotu, že dotyčný je v nebi. Vždyť byl tak hodný... Pokud je ale někdo určitě v nebi, tak se za něho nemusím už modlit. A co když v nebi ještě není? A tolik by naše modlitby potřeboval?

V případě pana Heřmánka navíc mluvíme o člověku, který zemřel násilně vlastní rukou. Nevidíme do mysli a srdce člověka, který se odhodlá k takovému činu. Někdy není pochyb o snížené či úplně nepřítomnosti, jindy tušíme velikou trýzeň způsobenou například fyzickým onemocněním. Často je to nečekané šokující překvapení. Ať ale bylo příčinou takového

skutku cokoliv, my musíme jasně trvat na tomto: nikdy, nikdy není sebevražda dobré řešení problémů! Nikdy! Už kvůli blízkým. Když vám zemře někdo na rakovinu, je to velmi bolestné. Když vám zazvoní u dveří policie a řekne vám, že váš blízký zemřel při autonehodě, je to hrozné. Ale když zazvoní policie... nebo blízkého sami najdete, je to strašné.

Ale i kdyby člověk neměl žádného blízkého, pořád tu je ten nejdůležitější důvod pro jasné „ne!“ Spása, záchrana naší nesmrtelné duše. My jsme si život sami nedali, nemáme si ho ani brát. Pokud nevěříte ve věčnost, můžete mi na 100 procent dokázat, že není? Co když je alespoň minimální možnost, že existuje? Pokud ano, pak z logiky věci bude náš další osud po smrti logickým vyústěním našeho pozemského života. Víra v Boží soud a spravedlnost je přítomna snad ve všech kulturách světa. My křesťané jsme přesvědčeni, že díky Pánu Ježíši, se můžeme dovolávat i Božího milosrdenství. Proto je pro nás tak důležitá modlitba za

zemřelé. Protože moc dobře víme, i díky zkušenostem se sebou samými, že všichni budeme Boží odpuštění a milosrdenství tolik potřebovat.

Shrnuto a podrženo. Z celého srdce přejí a naléhavě vzhledem k okolnostem jeho úmrtí vyprošují panu Karlovi Heřmánkovi nebe a jeho blízkým dostatek tolik potřebných sil. Nás ostatní pak co nejnaléhavěji vybízím, nikdy, nikdy ani neuvažujme o tom, že bychom řešili své problémy sebevraždou. A o tomto „nikdy“ také otevřeně mluvíme, kdykoliv to bude třeba.

P. Jiří Korda
rkfzruc.cz

P. MUDr. Jiří Korda
farář ŘKF Zruč nad Sázavou

KE 20 LETŮM MONITORU

Přejí ke dvacátým narozeninám časopisu *Monitor*, jehož název prozrazuje, že monitoruje duchovní i církevně-politický život v naší římskokatolické církvi i s přesahem k ekuméně, vše dobré. Ve škále časopisů a informačních bulletinů získal si *Monitor* své pevné a nezastupitelné místo. O tom svědčí občasná kritika, neboť časopis, který občas nevzbudí rozruch, se většinou vytratí za zpravodajské nabídky. *Monitor* nejednou sklídl kritiku, odvážím se však tvrdit, že z výrazné části byla kritikou nespřavedlivou. Nelze však popřít, že jako každý časopis či deník prodělal své dětské nemoci, hledal čtenářskou obec, aby přitom nebyl pouze epigonem větších a rozsáhlejších církevních tiskovin. Lze připustit jeho někdy projevenou jednostrannost, která vychází z určitého jazykového a sociologicko-církevního prostoru. Na druhou stranu nám dává nahlédnout do určité bohatosti, ale také zápasu, který

je veden napříč všemi médii včetně náboženských, tedy i církevních. *Monitoru* vytýkaný takzvaný amerikanismus nám dosvědčuje skutečnost, že statisticky – počtem pokřtěných katolíků – jsme církví rovněž velkého amerického kontinentu.

Měl bych mu popřát všechno dobré do budoucnosti, což rád činím, ale myslím, že by nebylo špatné, kdyby se objevilo i více článků z jiných kontinentů, které nám ukazují zápas o tvář a podobu církve, jejíž zakladatel nás vyzývá ke světovosti: „Jděte do celého světa a uče evangelium.“

S přáním *ad multos annos* a požeňnáním Váš čtenář

Domínik kardinál Duka

Obdivuji úsilí a snahu, kterou všichni, kdo se starají o *Monitor*, věnují své práci. Dodáváte v dnešní složité době profesionální články a úspěšně přispíváte k budování Božího království. Sám vím, jak

nelehká je dlouhodobá dobrovolnická práce a zvláště, jaký stres přináší zajištění financování vaší bohužel činnosti. Ze srdce děkuji celému vašemu kolektivu za jejich práci a ať vám v ní Bůh žehná!

Roman Albrecht, zakladatel a předseda
předsednictva spolku Člověk a Víra

U příležitosti 20. výročí existence *Monitoru* bychom rády vyjádřily svou modlitební podporu vám, čtenářům a všem křesťanům ve světě, kteří mají odvahu hlásat Krista také prostřednictvím médií. Jsme svědky protikřesťanské kulturní diktatury v západním světě, v němž dochází k různým rafinovaným způsobům pronásledování věřících. Každý křesťan, který beze strachu svědčí o své víře, je světlem v tomto dnešním světě. Ve své modlitbě prosíme Ducha svatého, aby toto světlo stále oživoval.

Sestry trapistky z Kláštera Naší Paní nad
Vltavou

Katolická církev je těleso, čítající miliardu tři sta milionů pokřtěných. Je v ní proto tolik příležitostí se rozhlížet, zjišťovat a informovat, zkrátka monitorovat. Potomci potomků dnešních katolíků budou jednou nacházet na půdách domů svých pradědečků svazky tiskovin z našich dob a asi se budou usmívat nebo divit koketování pro ně někdejší (pro nás žel dnešní) církve s LG-BTQ+, homosexualismem, feminismem, ekologickými alarmismy, politickými ideologiemi a s nevěrou v závaznost naprostých základů věroučného a morálního učení i liturgické disciplíny. Až ofouknou prach také ze svazků *Monitoru* a začnou si zažloutlé časopisy pročítat, řeknou si: „Tak tady ještě byla ta naše církev v pořádku. Chvála Bohu, že se mezitím z těch slepých uliček sice početně zmenšená, ale vírou upevněná konečně dostala.“

R.D. doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D.,
J.C.D., Th.D., rektor kostela Nanebevzetí
Panny Marie v Praze na Karlově

Jsem dlouholetou odběratelkou *Monitoru* a již víckrát jsem měla v úmyslu vám napsat, jak moc se mi články v něm líbí a jak si vážím vaší práce. *Monitor* dávám číst i sestře a i ona ho ráda čte. Váš časopis vyplňuje mezeru, která by zůstala, kdyby *Monitor* nevycházel. Proto vám ze srdce přeji, aby Duch svatý i nadále působil a pomáhal vám do minimálně dalších dvaceti let. Zároveň vám gratuluji k tak krásnému výročí.

PAX,

M. Magdalena, emauzská oblátka

Časopis *Monitor* nám již dvacet let přináší zpravodajství z katolického světa, profily osobností a světců hodných k následování, osudy mučedníků víry či úvahy a zamyšlení nad současnými politickými, společenskými či kulturními trendy a událostmi. A to vše z pozice solidní katolické ortodoxie. Je to čtení nejen pro pravověrné katolíky, ale i pro ty, kdo chtějí vědět, v co katolíci věří a jak uvažují. Přejme tedy redaktorům a autorům *Monitoru* hodně sil a Božího požehnání. Dobrý boj bojují a víru zachovávají.

Dr. Roman Joch, politik, publicista,
politický komentátor a překladatel

Jsem rád, když se nám ve schránce každých 14 dní objeví nové číslo časopisu *Monitor*.

Považuji ho za seriózní tiskovinu, neboť podává informace z katolického a společenského prostředí z domova i ze světa vyváženým způsobem. Poskytuje informace s odvoláním na jejich zdroje, a to i takové, které se v jiných tiskovinách s podobným zaměřením nedozvím. Obvykle představuje problematiku tak, že dává prostor různým pohledům na danou záležitost.

Možná jen zčásti si dokážu představit, jaké úsilí, vytrvalost i odvalu musí vynaložit ti, kteří časopis tvoří. Přeji celému redakčnímu týmu Boží požehnání, podporu lidskou, finanční a modlitební. Připravit každých 14 dní po dobu 20 let smysluplný a pravdu hledající obsah je obdivuhodné. Přeji vám do dalších let, aby vám vydrželo nasazení a odhodlání, se kterým ke své práci přistupujete a dostatek podporovatelů.

S úctou,

Ing. Mgr. Miroslav Wajsar, ředitel
Oblastní charity Červený Kostelec

Jako pravidelní a spokojení čtenáři bychom vám u příležitosti 20. výročí vydávání vašeho časopisu chtěli ze srdce poděkovat za službu, kterou poskytl jste na poli křesťanských periodik. Oceňujeme nezávislý pohled na dění ve světě i v Církvi, pestrost témat, filozofické úvahy, články ze zahraničních zdrojů, velice kvalitní obrazový doprovod, a především věrné postoje v duchu katolické víry ke všem aktuálním a naléhavým problémům, které se nýs všech dotýkají. Velmi nás vždy potěší pestré úvodníky od duchovních osob, „Letem světem“, stejně tak „Slovo kněze“ patera Evermoda Sládka. Do dalších let Vám přejeme hojnost darů Ducha svatého, vytrvalost, mnoho dobrých a věrných čtenářů a také podporu ostatních křesťanských časopisů a Církve.

Lenka a Jakub Neupauerovi, Praha

Oceňuji, že *Monitor* nepíše o vztahu mezi katolictvím a současnou kulturou jen smířlivě. Leckdy nestačí hledat smír, ale je třeba křesťany věroučně a duchovně vybavit, aby odolali tlaku na přizpůsobení. Ne se vším, co se na stránkách časopisu píše, souhlasím, ale čtu ho rád a pravidelně.

R. D. Štěpán Smolen, děkan
římskokatolické farnosti Jablonec nad Nisou

Doba vymknutá z kloubů, slovy klasika, je časem tříbení charakterů. Je těžké držet

bojovou linii, když se vojskem šíří skepse a nedůvěra, když často i velitelé přebírají rétoriku nepřítele a není jasné, zda ještě stojí na správné straně. O to cennější je každý, kdo neochvějně stojí na straně pravdy, utvrzuje bratry ve víře a posiluje zemědělce. Takto v našem malém českém katolickém světě vnímám časopis *Monitor*. Ten i přes nepřízeň okolí přináší texty odrážející zdravou nauku a jasné hodnoty, kterých je třeba se držet. Proto přeji redakci a autorům světlo Ducha svatého, odvalu a přízeň našich nebeských ochránců. Pamatujme, že není nic, co by nás mohlo odloučit od lásky Kristovy. Kéž je takových počínů více!

Doc. Mgr. Petr Dvořák, Ph.D.,
vysokoškolský pedagog, katedra filosofie
a patrologie CMTF UP Olomouc

Přeji *MONITORu*, aby dál zůstával spolehlivou tribunou věřících, kteří se spoléhají na Krista osvěcujícího tento svět.

+Ladislav Hučko, apoštolský exarcha,
Praha

Vážení čtenáři *Monitoru*,

k dvacetiletému výročí časopisu bych se ráda podělila o následující příběh. Je tomu osm let, co jsem se chtěla veřejně vyjádřit k „aféře“ sociálnědemokratické poslankyně Pavlíně Nytové. V parlamentu se postavila proti požadavku povolit adopci dětí homosexuálními páry s tím, že tyto požadavky se budou stupňovat. Vyvolala tím proti sobě neuvěřitelný útok. Dnešní situace, kdy vládá v čele s katolickým premiérem implementuje do školního vzdělávacího programu výuku sodomie, potvrzuje oprávněnost jejích tehdejších obav. Před napsáním článku mi slíbil „dobrý známý“, že s jeho uveřejněním nebudu mít problém. Po napsání článku jakékoliv moje dotazy ohledně zveřejnění ignoroval. Pokusila jsem se oslovit různá média včetně *Katolického týdeníku* sama. Zveřejnit příspěvek bránící morální hodnoty křesťanské civilizace však bylo nemožné. Pak jsem se setkala se Zdeňkou Rybovou. Myslela jsem, že špatně rozumím, když mně po několikátýdenní marné snaze o zveřejnění řekla: „Samozřejmě, pošlete mi článek, zveřejníme ho.“ Jak slíbila, tak udělala. Vyšel v čísle 19 dne 9. října 2016 pod titulem *Hledejme pravdu*.

Ať se daří i do dalších let!

RNDr. Stanislava Kubizňáková

UPŘÍMNÝ DIALOG NAMÍSTO PRÁZDNÉ SEBEPREZENTACE

Dvacet let existence RC Monitoru je doba, kdy se mnohé ve společnosti, ale i Církvi, změnilo s nebyvalou intenzitou.

Časopis vznikl v době končícího pontifikátu sv. Jana Pavla II. a má za sebou délku celé jedné generace. Křesťanství na západě jako by bylo na ústupu, vyklízelo pole, stávalo se jen vybledlou fotografií v rodinném albu; hlasu Písma sv., církevní tradice, papežů a biskupů ve velkých věcech společnosti a morálky se naslouchá čím dál méně, přirozený zákon vyklízí pozice.

Také svět médií – světských i církevních – se za dvě dekády absolutně změnil rozvojem webu, sociálních sítí, streamovacích platforem. V tomto prostředí je nesmírně obtížné zachovat si kritický úsudek, odlišit informaci od dezinformace, rozeznat manipulaci a postoje, které jsou zavádějící. Zároveň se dramaticky násobí objem informací, kterému je běžný konzument médií – věřící nevyjímaje – vystaven; je náročné v té kvantitě rozpoznat kvalitu, pěnu dní od trvalých hodnot.

V tomto prostředí narůstá klima konfrontace, často přesahující hranice slušnosti, útoky se stupňují, výroky se radikalizují. Společenský dialog je rozbitý, je nahrazen kakofonií individualizovaných výpovědí, u nichž se nehodnotí relevance, pravdivost a zkušenost, ale často jen počet příznivců mluvčího na sociálních sítích. Toto není jen vlastností společnosti jako celku, ale i prostředí osob hlásících se ke křesťanství a ke katolické církvi. Tím, jak se objevují vyhocené postoje k různým otázkám a postojům, často i k oficiálně prezentovaným stanoviskům papeže a dikasterií římské kurie, jako by mnozí ztraceli kompas.

A zde je namísto vyzvednout nesmírně významnou úlohu RC Monitoru – jako média, které se nebojí vstupovat do složitých témat, nacházet jejich řešení věrná pravdě Evangelia, zcela v souladu s magisteriem. Není snad dnes srovnatelné platformy, která by vytvářela jak kvalitní tvorbu vlastní, počínaje komentáři přes analýzy společenských otázek po

Vážení přátelé,

u příležitosti slavnosti sv. Víckou se vám dostává do rukou další číslo zpravodajského čtrnáctidenníku RC MONITOR. Reagujeme tak na přání mnoha dosavadních čtenářů internetového zpravodajství Res Catholica (<http://res.catholica.cz>) dostávat zprávy v tištěné podobě, neboť ne každý má pravidelně k dispozici přístup na internet. RC Monitor však není jen kopie textů již publikovaných na internetu. Tyto noviny navíc komentáře, analýzy, mapování kulturních souvislostí a další rubriky.

RC Monitor není zaměřen na osobní duchovní život jako např. časopisy Seřtko či Immaculata). Má za cíl poukazovat na velmi silný vztah mezi křesťanstvím a společností. Svou publikační formou chce zdůrazňovat, že křesťanství není osobní citovou záležitostí, skrytou za dveřmi našich domů či sňá-

mi zámi kostelů, jak se po mnoha desetiletí snažili tvrdit a prosazovat komunisté. Křesťanství je síla, která kdysi pronikla vyminující a nešťastné Římské impérium v Evropě katolick. Je síla, která dnes přetváří africký kontinent, z něhož do nynější Evropy putují naši misionáři. Neplésteli osvětu působit ani v zemích s křesťanskou tradicí. Konclocou i v naší zemi křesťanské odvětví neuvěřitelné množství práce, ať už při opravách kostelů či při ochranných zájmů atp.

Náš periodikum chce kromě toho připomínat, že křesťanství je dnes nejintenzivněji prosedlovánojem náboženstvím, takže roste díky obětem svých mučedníků nejen ve zmi-nuté Africe, ale i na Blízkém východě, v Jižní Americe či v Asii.

To jsou témata, o nichž se dnes v běžně dostupných médiích většinou mlčí. Výsledkem je často ztráta naděje i snahy dělat dobro a čelit negativním jevům. Proto si křesť-

ťanství má za cíl zprostředkovat pohled na dnešní dobu ve všech pro nás závažných souvislostech. Budeme tvrdit za vaše upřímné a otevřené připomínky, podněty a názory.

Nevimy jsou vydávány a distribuovány zdarma. Pokud byste rádi dostávali více vyřádků nebo si například, že by RC Monitor uvolnil i vaši práci, napište nám na adresu uvedenou v tiště. Pouze na nás záleží, zda budou další tištěná vydání. Posíláme vás o modlitby, aby Bůh tímto projektem požehnal, a také o finanční dary. I toto další číslo bylo možné vydat jen díky mnoha drobným dárům, kterým za to z celého srdce děkujeme.

Protože projekt není dotován žádným sponzorem, bude další číslo možné vydat, seže-li se během následujících deseti dní dostatek finančních prostředků.

Za redakční stůl
Radim Uhlíř

hutné duchovní texty, a zároveň poskytovala výběr z kvalitních a prověřených cizojazyčných zdrojů poskytujících českému a moravskému čtenáři záruku, že se v záplavě časopisů a blogů neztratí tím či oním směrem.

Boží slovo je lékem proti malomyslnosti a strachu i pevnou hrází proti zdánlivě již zcela převládající antikultuře smrti. Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i navěky (Židům 13,8).

Skutečná síla dialogu, jak upozorňoval mimo jiné papež Benedikt XVI. v poselství k Světovému dni sdělovacích prostředků v roce 2012, předpokládá polaritu mezi slovem a mlčením. Teprve v tichu, v mlčení mohou uzrát dobrá rozhodnutí, jak správně jednat a co sdělit druhému.

Dynamika rozhovoru Panny Marie se sv. Alžbětou v „jednom judském městě v horách“ vylučuje jakékoli mimoběžné monology a může být vzorem pro každé vzájemné setkání. A v tomto duchu – Boží slovo; lidské slovo a mlčení; upřímný dialog namísto prázdné sebe prezentace – pracuje a působí RC Monitor již dvě dekády.

Je výsledkem nesmírné houževnatosti, vytrvalosti a osobních obětí těch, kteří nesli a nesou horko dne, že RC Monitor stále vychází v takto kvalitní podobě, jako médium tištěné, které navíc není založeno na klasickém předplatném, ale na darech laskavých čtenářů. Marné by však bylo lidské namáhání, kdyby jej neprovázelo Boží požehnání.

Kéž Panna Maria a sv. František Saleský, patron médií, vyprošuje u Všemohoucího Boha hojné požehnání a dary Duchu svatého redakci, autorům, překladatelům, dalším spolupracovníkům, dobrodincům, čtenářům a všem, kdo se podílejí na dobrém díle RC Monitoru.

Mgr. Josef Mudra
publicista

Josef Mudra

BŮH JE PRO MĚ ČÍSLO JEDNA

„Před patnácti dny jsem obdržel rozhodnutí Mezinárodní judistické federace, že jsem byl na pět měsíců suspendován za porušení jejího náboženského kodexu. Konkrétně za to, že jsem se pokřížoval během svého vystoupení na olympijských hrách. Zakázali mi účastnit se všech turnajů, soustředění a příprav. V disciplinárním dopise jsem se nechtěl omlouvat za to, že jsem se pokřížoval, a samozřejmě se nebudu omlouvat, i když jsem nevěděl, jaké tresty by mohly následovat. Bůh mi dal vše – jak pro mě osobně, tak pro mou kariéru, On je pro mě číslo jedna a jsem na to hrdý. A to se nezmění za žádných okolností. Sláva Bohu a díky za vše,“ napsal Nemanja Majdov s tím, že ho mrzí, že tak krásný sport, jakým je judo, klesl k takovým věcem. Když se Nemanja Majdov před zápasem pokřížoval, obratem dostal mailem pokárání od International Judo Federation s oficiálním varováním. A jak slíbili, tak také učinili.

Pojďme k dobrým zprávám. Britská labouristická vláda prodloužila zákaz prodeje „blokátorů puberty“ nezletilým o další tři měsíce. Již dříve, letos v květnu, zavedla tehdejší vláda Konzervativní strany dočasné právní předpisy, podle nichž byla od června v Anglii, Walesu a Skotsku omezena možnost prodeje „blokátorů puberty“ nezletilým. Nová levicová vláda Labouristické strany, jmenovaná po parlamentních volbách konaných v červenci, oznámila pokračování dosavadní politiky ochrany mládeže, v důsledku čehož byl na konci srpna zákaz prodloužen o další tři měsíce. Oblast působnosti byla rozšířena také na Severní Irsko, na které se dříve nevztahovala. V Polsku byl podobný návrh zákona připravený Institutem Ordo Iuris jednomyslně předložen k dalšímu projed-

Svatoludmílská pouť na Levém Hradci. Foto: Anička Guthrie / Člověk a Vira

nání parlamentnímu petičnímu výboru a v současné době se zpracovává v Sejmu. A jak je to v Česku? V rámci doporučeného postupu Sexuologické společnosti se částečně vratné změny mohou po absolvování potřebných vyšetření a posouzení odborné komise podstoupit i před nabytím plnoletosti. Chirurgické zásahy jsou ale doporučeny pouze u lidí, kterým už bylo 18 let. Český přístup není v Evropě ojedinělý. Kromě Británie doporučuje obezřetnost v otázce změny pohlaví teenagerů i francouzská Národní akademie medicíny. Cestou změn, u kterých nejde o hormonální léčbu, se nedávno vydalo Německo. V tamním parlamentu prošel zákon, podle kterého si kdokoliv nad čtrnáct let, mladší pak se souhlasem rodičů, může libovolně jednou za rok na úřadě změnit jméno a gender v dokladech pouze na základě svého rozhodnutí.

Afričtí biskupové poukazují na to, že země na tmavém kontinentu jsou v současnosti „kulturně kolonizovány“ „posly zla“. Organizace vyslané do Afriky ze západních zemí pracují na ideologické

kolonizaci: propagací LGBT, genderové ideologie, vnucované antikoncepce. Biskupové mluví o ďáblu, který takto rekrutuje stoupence. „Misionáři vyrazili ze Západu, aby přinesli do Afriky sílu evangelia, nyní k nám Západ stále častěji posílá vyslance zla, kteří se snaží kulturně kolonizovat náš kontinent,“ poukazují biskupové z Afriky (citace jsou doslovné). Zdůrazňují, že nevládní organizace chtějí v Africe praktikovat „ideologický proselytismus“, což vede k pokřivení norem a hodnot důležitých pro africkou společnost. Afričtí biskupové poukazují na to, že západní země často působí v chudých zemích, kde „obchodují se svobodou a hodnotami“. Zvláštní pozornost tomu věnují biskupové z Keni, Kamerunu, Ghany a Tanzanie. Zdůrazňují, že pracovníci nevládních organizací a západní politici „propagují sekularizovanou vizi sexuality a lidské osoby, která neodpovídá hodnotám africké kultury nebo neměnnému učení katolické víry“.

–zd–